

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2013. gada 18. jūlijā *

Elektronisko komunikāciju tīkli un pakalpojumi — Direktīva 2002/20/EK — 12. pants —
Attiecīgās nozares uzņēmumiem uzlikti administratīvi maksājumi — Valsts tiesiskais regulējums, ar
kuru elektronisko komunikāciju tīklu uzņēmumiem tiek uzlikts maksājums, kas paredzēts, lai segtu ar
valsts pārvaldes iestāžu darbību saistītas izmaksas

Apvienotās lietas no C-228/12 līdz C-232/12 un no C-254/12 līdz C-258/12

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Itālija) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2012. gada 22. februārī un kas Tiesā reģistrēti 2012. gada 14. maijā (lietas no C-228/12 līdz C-232/12) un 2012. gada 24. maijā (lietas no C-254/12 līdz C-258/12), tiesvedībās

Vodafone Omnitel NV (C-228/12, C-231/12 un C-258/12),

Fastweb SpA (C-229/12 un C-232/12),

Wind Telecomunicazioni SpA (C-230/12 un C-254/12),

Telecom Italia SpA (C-255/12 un C-256/12),

Sky Italia srl (C-257/12)

pret

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni ,

Presidenza del Consiglio dei Ministri (no C-228/12 līdz C-232/12, C-255/12 un C-256/12),

Commissione di Garanzia dell'Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (C-229/12, C-232/12 un C-257/12),

Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-230/12),

piedaloties:

Wind Telecomunicazioni SpA (C-228/12, C-229/12, C-232/12, no C-255/12 līdz C-258/12),

Telecom Italia SpA (C-228/12, C-230/12, C-232/12 un C-254/12),

Vodafone Omnitel NV (C-230/12 un C-254/12),

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Fastweb SpA (C-230/12, C-254/12 un C-256/12),

Television Broadcasting System SpA (C-257/12).

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents), tiesneši A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*] un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],

ģenerālvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Vodafone Omnitel NV* vārdā – *M. Libertini* un *V. Cerulli Irelli*, *avvocati*,
- *Fastweb SpA* vārdā – *G. Nava*, *F. Pacciani* un *V. Mosca*, *avvocati*,
- *Wind Telecomunicazioni SpA* vārdā – *G. M. Roberti*, *S. Fiorucci*, *B. Caravita Di Torito*, *I. Perego* un *M. Serpone*, *avvocati*,
- *Telecom Italia SpA* vārdā – *F. S. Cantella*, *F. Cardarelli* un *F. Lattanzi*, *avvocati*,
- *Sky Italia srl* vārdā – *O. Grandinetti* un *R. Mastroianni*, *avvocati*,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *A. De Stefano*, *avvocato dello Stato*,
- Beļģijas valdības vārdā – *J.-C. Halleux* un *T. Materne*, pārstāvji,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman* un *C. Wissels*, pārstāves,
- Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes*, pārstāvis, kam palīdz *S. Gonçalves do Cabo*, *advogado*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *E. Montaguti* un *L. Nicolae*, pārstāves,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) (OV L 108, 21. lpp.) 12. pantu.
- 2 Šie lūgumi ir iesniegti desmit tiesvedībās starp *Vodafone Omnitel Nv*, *Fastweb SpA* (turpmāk tekstā – “*Fastweb*”), *Wind Telecomunicazioni SpA*, *Telecom Italia SpA* un *Sky Italia srl* un *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (komunikāciju aizsardzības iestāde, turpmāk tekstā – “*AGCOM*”),

Presidenza del Consiglio dei Ministri (Ministru padomes prezidents), *Commissione di Garanzia dell'Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali* (Komisija, kas izveidota likuma par tiesībām streikot būtisko sabiedrisko pakalpojumu jomā istenošanai) un *Ministero dell'Economia e delle Finanze* (Ekonomikas un finanšu ministrija) par to, lai tiktu atcelti lēmumi, ar ko uzņēmumiem, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju pakalpojumus vai tīklus, tiek uzlikts maksājums, lai segtu visas ar valsts pārvaldes iestādes (turpmāk tekstā – “VPI”) darbību saistītās izmaksas, kuras netiek segtas no dalībvalsts budžeta.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Atļauju izsniegšanas direktīvas preambulas 30. apsvērumā ir noteikts:

“Elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem var uzlikt administratīvus maksājumus, lai finansētu VPI darbības, pārvaldot atļauju izsniegšanas sistēmu, un izmantošanas tiesību piešķiršanai. Šād[i] maksājum[i] būtu jāierobežo līdz limenim, lai segtu minēto darbību faktiskās administratīvās izmaksas. Šajā nolūkā būtu jārada valsts pārvaldes iestāžu ienākumu un izdevumu caurskatāmība, izmantojot gada pārskatus par kopējo ievākto maksājumu summu un radītajām administratīvajām izmaksām. Tas ļaus uzņēmumiem pārbaudīt, ka administratīvie izdevumi un maksājumi ir līdzsvarā.”

- 4 Šīs direktīvas 12. pantā ar nosaukumu “Administratīvi maksājumi” ir paredzēts:

“1. Jebkuri administratīvi maksājumi, kas uzlikti uzņēmumiem, kas nodrošina pakalpojumu vai tīklu saskaņā ar vispārējo atļauju izsniegšanu, vai uzņēmumiem, kuriem ir piešķirtas izmantošanas tiesības:

- a) kopumā iekļauj tikai tās administratīvās izmaksas, kas radīsies 6. panta 2. punktā minētās vispārēju atļauju izsniegšanas programmas, izmantošanas tiesību un īpašu pienākumu pārvaldē, kontrolē un ieviešanā, kas var iekļaut izmaksas starptautiskai sadarbībai, saskaņošanai un standartizēšanai, tirgus analīzei, izpildes pārraudzībai un citai tirgus kontrolei, kā arī reglamentējošo darbu, kas saistīts ar sekundāro tiesību aktu un administratīvo lēmumu, tādu kā lēmum[i] par piekļuvi un savstarpēju savienojumu, sagatavošan[ai] un ieviešan[ai]; un
- b) tiek uzlikti individuāliem uzņēmumiem objektīvā, caurskatāmā un samērīgā veidā, kas samazina papildu administratīvās izmaksas un saistītus maksājumus.

2. Ja valsts pārvaldes iestādes uzliet administratīvus maksājumus, tās publicē to administratīvo izmaksu un kopējās ievākto maksājumu summas gada pārskatu. Ņemot vērā atšķirības starp kopējo maksājumu un administratīvo izmaksu summu, veic atbilstīgus koriģējumus.”

Itālijas tiesības

- 5 1995. gada 14. novembra Likuma Nr. 481 par konkurences noteikumiem un sabiedrisko pakalpojumu regulējumu – sabiedrisko pakalpojumu uzraudzības iestāžu izveide (*Legge 14. novembre 1995, n. 481 – Norme per la concorrenza e la regolazione dei servizi di pubblica utilità – Istituzione delle Autorità di regolazione dei servizi di pubblica utilità*, 1995. gada 18. novembra GURI Nr. 270) 2. panta 38. punktā ir paredzēts, ka neatkarīgo iestāžu izmaksas daļēji tiek segtas ar summu, kas tiek atskaitīta no īpašas valsts budžeta pozīcijas, un attiecībā uz atlikušo daļu – no maksājuma, kas nepārsniedz vienu tūkstošdaļu no pēdējā finanšu gadā gūtajiem ienākumiem un ko maksā attiecīgo pakalpojumu sniedzēji. Šī maksājuma apmērs un tā maksāšanas kārtība ir paredzēta finanšu ministra dekretos, kas katru gadu tiek pieņemti šajā nolūkā.

6 1997. gada 31. jūlija Likuma Nr. 249, ar kuru tiek izveidota Komunikāciju un tiesību normu par telekomunikāciju sistēmām un radio un televīziju uzraudzības iestāde (*Legge n. 249 – Istituzione dell’Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo*, 1997. gada 31. jūlija *GURI* Nr. 177) 6. panta 2. punkta noteikumos ir skaidri atgādināta maksājumu sistēma, kas jau ir paredzēta citām iestādēm, un turklāt paredzēta iespēja izmantot šo instrumentu, lai vajadzības gadījumā, ievērojot novērtējuma kritērijus, kuros ir ņemtas vērā darbības izmaksas, varētu ieviest maksu par pakalpojumiem, ko, pamatojoties uz likuma noteikumiem, sniegtu *AGCOM*, ieskaitot uzņēmumu reģistra uzskaiti.

7 Ar 2003. gada 1. augusta Likumdošanas dekrētu Nr. 259 par Elektronisko komunikāciju kodeksu (*Decreto legislativo 1 agosto 2003, n. 259 Codice delle comunicazioni elettroniche*, 2003. gada 15. septembra *GURI* Nr. 214) *AGCOM* tika nosaukta par VPI.

8 Atļauju izsniegšanas direktīvas 12. panta 1. punkts Itālijas tiesībās tika transponēts ar minētā elektronisko komunikāciju kodeksa 34. panta 1. punktu, kas formulēts šādi:

“Papildus 35. pantā paredzētajiem maksājumiem uzņēmumiem, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus, kas iekļauti vispārējā atļaujā, vai uzņēmumiem, kam ir radio frekvenču vai numuru izmantošanas tiesības, var piemērot administratīvos maksājumus, kas kopumā iekļauj tikai tās administratīvās izmaksas, kuras radīsies 28. panta 2. punktā minētās vispārēju atļauju izsniegšanas programmas, izmantošanas tiesību un īpašu pienākumu pārvaldē, kontrolē un ieviešanā, kas var iekļaut izmaksas starptautiskai sadarbībai, saskaņošanai un standartizēšanai, tirgus analīzei, izpildes pārraudzībai un citai tirgus kontrolei, kā arī reglamentējošo darbu, kas saistīts ar sekundāro tiesību aktu un administratīvo lēmumu, tādu kā lēmumi par piekļuvi un savstarpēju savienojumu, sagatavošanu un ieviešanu. Administratīvie maksājumi tiek uzlikti individuāliem uzņēmumiem objektīvi, caurskatāmi un samērīgi, tādējādi samazinot papildu administratīvās izmaksas un saistītos maksājumus.”

9 Itālijas tiesību aktos ir nošķirti administratīvie maksājumi, kas saistīti ar lēmumu pieņemšanu, kuri ir *Ministero per lo Sviluppo Economico* (Ekonomikas attīstības ministrija) kompetencē, un uzņēmumu maksājumi, kas paredzēti, lai segtu ar vispārējo atļauju programmu uzraudzību, ko pilnībā veic *AGCOM*, saistītās izmaksas.

10 Tiesiskais regulējums attiecībā uz maksājumiem neatkarīgām iestādēm (kuru starpā ir *AGCOM*) tika grozīts ar 2005. gada 23. decembra Likumu Nr. 266, kurā iekļauti noteikumi par gada un daudzgadējā valsts budžeta izveidi (Finanšu likums 2006) (*Legge n. 266 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (Legge finanziaria 2006)*, 2005. gada 29. decembra *GURI* Nr. 302; turpmāk tekstā – “Likums Nr. 266/2005”).

11 Likuma Nr. 266/2005 1. panta 65. punktā ir noteikts:

“No 2007. gada [*AGCOM*] [...] darbības izdevumi [...] daļā, kas netiek segta no valsts budžeta finansējuma, tiek finansēti no attiecīgā tirgus līdzekļiem saskaņā ar noteikumiem, kas ir paredzēti spēkā esošajos tiesību aktos, maksājuma apmērs tiek noteikts ar katras attiecīgās iestādes lēmumu, ievērojot likumā paredzētās maksimālās robežas, un tas tiek maksāts tieši attiecīgajai iestādei.”

12 Likuma Nr. 266/2005 1. panta 66. punktā ir paredzēts:

“Maksājumu piemērojot pirmoreiz attiecībā uz 2006. gadu, iemaksu apmērs, ko maksā uzņēmumi, kuri darbojas komunikāciju nozarē, [...] tiek noteikts 1,5 promiles no ienākumiem, kas izriet no pēdējās apstiprinātās bilances pirms šī likuma spēkā stāšanās dienas. Attiecībā uz nākamajiem gadiem iespējamās atšķirības maksājumu apmērā un maksāšanas noteikumos var noteikt [*AGCOM*] 65. punkta nozīmē, nepārsniedzot 2 promiles no ienākumiem, kas izriet no apstiprinātās bilances pirms lēmuma pieņemšanas.”

- 13 Likuma Nr. 266/2005 1. panta 66. punktā paredzētais maksājuma apmērs un maksāšanas noteikumi attiecībā uz 2006. gadu bija noteikti ar šādiem AGCOM lēmumiem, proti, Lēmumu Nr. 110/06/CONS – attiecībā uz 2006. gadu, Lēmumu Nr. 696/06/CONS – attiecībā uz 2007. gadu, Lēmumu Nr. 604/07/CONS – attiecībā uz 2008. gadu, Lēmumu Nr. 693/08/CONS – attiecībā uz 2009. gadu, Lēmumu Nr. 722/09/CONS – attiecībā uz 2010. gadu, Lēmumu Nr. 599/10/CONS – attiecībā uz 2011. gadu un Lēmumu Nr. 650/11/CONS – attiecībā uz 2012. gadu.
- 14 Turklāt tiesību akti šajā jomā tika papildināti ar 2. panta 241. punktu 2009. gada 23. decembra Likumā Nr. 191, kurā bija iekļauti noteikumi par gada un daudzgadējā valsts budžeta izveidi (Finanšu likums 2010) (*Legge n. 191 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (Legge finanziaria 2010)*), 2009. gada 30. decembra GURI Nr. 302), kurā paredzēts, ka daļa no AGCOM saņemtās summas tiks nodota citām neatkarīgām valsts administratīvajām iestādēm.

Pamatlietas un prejudiciālais jautājums

- 15 Kopš 1996. gada uzņēmumiem, kas piedāvā komunālos pakalpojumus Itālijā, ir jāveic obligātais maksājums šo pakalpojumu uzraugošo iestāžu darbības izmaksu segšanai. Šis tiesiskais regulējums attiecas arī uz uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju pakalpojumus vai tīklu.
- 16 Pienākums elektronisko komunikāciju nozares uzņēmumiem veikt maksājumu komunālo pakalpojumu jomas uzraugošo iestāžu darbības izmaksu segšanai tika paredzēts ar 1995. gada 14. novembra Likumu Nr. 481/1995. Pēc šajā likumā veiktajiem grozījumiem, kuri ir spēkā kopš 2007. gada, tajā ir noteikts, ka uzraugošo iestāžu, tādu kā AGCOM, darbības izmaksas, kuras netiek segtas no valsts budžeta līdzekļiem, sedz uzņēmumi, kas darbojas konkrētās iestādes uzraudzītajā nozarē. Šī maksājuma apmērs tiek noteikts ar katras attiecīgās iestādes lēmumu, nepārsniedzot 2 promiles no minēto uzņēmumu apgrozījuma. Maksājums tiek veikts tieši AGCOM.
- 17 Saistībā ar minēto AGCOM maksājuma apmēru un tā maksāšanas kārtību var noteikt ar tādiem reglamentējošiem tiesību aktiem, kas jāapstiprina Ministru padomes priekšsēdētājam.
- 18 Turklāt vēl citi noteikumi ir paredzēti ar 2009. gada 23. decembra Likumu Nr. 191, kurā, pirmkārt, vēl vairāk ir samazināta valsts segto AGCOM darbības izmaksu daļa un, otrkārt, līdz 2012. gadam paredzēta atsevišķu valsts iestāžu, starp kurām ir arī AGCOM, finansēšanas sistēmas nodošana citām valsts iestādēm.
- 19 Saistībā ar minēto AGCOM attiecībā uz uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus, uzsāka izmeklēšanu, lai pārbaudītu Likumā Nr. 266/2005 paredzēto noteikumu par maksājumu veikšanu izpildi.
- 20 Pēc šīs izmeklēšanas AGCOM attiecīgi *Vodafone Omnitel NV*, *Fastweb*, *Wind Telecomunicazioni SpA*, *Telecom Italia SpA* un *Sky Italia srl* paziņoja lēmumu, ar kuru tā informēja katru sabiedrību, ka par 2006.–2010. gadu daļa no maksājumiem, kas jāveic saistībā ar tās darbības izmaksām, nav tikusi veikta, un tādējādi tā pieprasīja samaksāt attiecīgās summas 30 dienu laikā. Šie uzņēmumi vērsās iesniedzējtiesā ar prasībām atcelt šos lēmumus. Saskaņā ar iesniedzējtiesas lēmumā ietvertu informāciju prasītāji pamatlietā apstrīd pieprasītās summas, apgalvojot, ka maksājums attiecināts uz pozīcijām, kuras nav tieši saistītas ar šīs atbildīgās iestādes darbības izdevumiem, veicot *ex ante* regulēšanu, kura izpaužas kā atļauju izsniegšana.
- 21 Iesniedzējtiesas lēmumos *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio*, veicot Atļauju izsniegšanas direktīvas 12. panta analīzi un Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvas 2009/140/EK, ar ko izdara grozījumus Direktīvā 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem, Direktīvā 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju

savienojumu un Direktīvā 2002/20 (OV L 337, 37. lpp.) preambulas 13. apsvēruma analīzi, secina, ka pamatlietā aplūkojamajā valsts tiesiskajā regulējumā ir noteikts, ka no maksājumiem, ko maksā reglamentētās nozares privātie uzņēmumi, ir paredzēts segt visas AGCOM izmaksas, kuras netiek segtas no valsts līdzekļiem, pielietojot mehānismu, kas ir balstīts uz ienākumiem no pārdošanas un pakalpojumu sniegšanas un kas ļauj diferencēt katram uzņēmumam noteikto ieguldījumu, pamatojoties uz tā finanšu stāvokli. Saskaņā ar minētās tiesas viedokli no Savienības tiesībām izriet, ka administratīvo maksājumu noteikšana uzņēmumiem var būt pamatota tikai ar izmaksām, kas VPI faktiski radušās, nevis jebkura veida darbības veikšanas rezultātā, bet veicot *ex ante* tirgus regulēšanas darbību, kura izpaužas kā atļauju izsniegšana. Tādējādi tās skatījumā AGCOM iekasētie maksājumi nedrīkst pārsniegt izmaksas, kas ir radušās šīs regulēšanas darbības veikšanai.

22 Šajos apstākļos *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu, kas ir identisks lietās no C-228/12 līdz C-232/12 un no C-254/12 līdz C-258/12:

“Vai Kopienas tiesību normas šajā jomā, it īpaši [atļauju izsniegšanas] direktīvas noteikumi, ir interpretējamas tādējādi, ka tās nepieļauj šajā lūgumā minēto valsts tiesisko regulējumu, it īpaši Likumu [Nr. 266/2005], ņemot vērā, kā tas tiek konkrēti piemērots tiesību sistēmā?”

23 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 15. jūnija rīkojumu lietas no C-228/12 līdz C-232/12 un no C-254/12 līdz C-258/12 rakstveida un mutvārdu procesā, kā arī sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

Par lūgumu sākt mutvārdu procesu

24 Ar vēstuli, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2013. gada 8. martā, *Fastweb* lūdza sākt mutvārdu procesu, iesniedzot ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu. Šīs lietas dalībnieks norāda, ka 2012. gada 29. novembrī, pēc tam, kad bija beigusies šīs tiesvedības rakstveida daļa, AGCOM izdeva ziņojumu Itālijas valdībai, kurā aicināja to nepagarināt valsts tiesību aktu, kuros paredzēta AGCOM finansēšanas sistēma, spēkā esamību, jo tie neatbilst Savienības tiesībām.

25 Šajā sakarā ir jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 76. panta 2. punktu Tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklaušanās, ja, iepazīstoties ar tiesvedības rakstveida daļā iesniegtajiem procesuālajiem rakstiem vai apsvērumiem, tā uzskata, ka ir pietiekami informēta, lai pieņemtu lēmumu, var nolemt nenoturēt tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanai.

26 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar šī paša reglamenta 83. pantu Tiesa jebkurā brīdī, uzklaušijusi ģenerāladvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas sākšanu vai atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu.

27 Šajos apstākļos Tiesa, uzklaušijusi ģenerāladvokātu, uzskata, ka tai ir visa vajadzīgā informācija, lai atbildētu uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem, un ka *Fastweb* norādītais jaunais fakts nav tāds, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas prejudiciālo nolēmumu.

28 Šādos apstākļos *Fastweb* pieteikums par mutvārdu procesa sākšanu nav apmierināms.

Par prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

- 29 Itālijas valdība pauž šaubas par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību, norādot, ka iesniedzējtiesas lēmumos sniegtais faktisko apstākļu un pamattiesvedībās piemērojamā Itālijas tiesiskā regulējuma izklāsts nav pietiekams.
- 30 Šajā sakarā ir jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tad, ja valsts tiesai rodas nepieciešamība lūgt tai noderīgu Kopienas tiesību interpretāciju, tai ir jānorāda faktiskie apstākļi un atbilstošais tiesiskais regulējums, ar kuru ir saistīti tās uzdotie jautājumi, vai vismaz jāpaskaidro faktiskie pieņēmumi, ar kuriem ir pamatoti minētie jautājumi (2005. gada 17. februāra spriedums lietā C-134/03 *Viacom Outdoor*, Krājums, I-1167. lpp., 22. punkts; 2006. gada 14. decembra spriedums lietā C-217/05 *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*, Krājums, I-11987. lpp., 26. punkts, un 2008. gada 17. jūlija spriedums lietā C-94/07 *Raccanelli*, Krājums, I-5939. lpp., 24. punkts).
- 31 Lēmumos lūgt prejudiciālu nolēmumu iekļautajai informācijai ir ne vien jāļauj Tiesai sniegt noderīgas atbildes, bet arī jāsniedz iespēja dalībvalstu valdībām un citām ieinteresētajām personām iesniegt apsvērumus saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantu (1999. gada 2. marta rīkojums lietā C-422/98 *Colonia Versicherung u.c.*, *Recueil*, I-1279. lpp., 5. punkts; 2007. gada 8. novembra spriedums lietā C-20/05 *Schwibbert*, Krājums, I-9447. lpp., 21. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Raccanelli*, 25. punkts).
- 32 Šajā gadījumā iesniedzējtiesas sniegtais fakts izklāsts pamatlietās, lai gan, protams, īss, un piemērojamo valsts tiesību apraksts pamatlietas dalībniekiem un dalībvalstu valdībām ļauj sniegt savus apsvērumus par uzdoto jautājumu, kā to pierāda minēto dalībnieku pamatlietā, kā arī Itālijas, Beļģijas, Nīderlandes, un Portugāles valdību un Eiropas Komisijas Tiesā iesniegtie apsvērumi. Attiecībā uz minētajiem lēmumiem Tiesas rīcībā ir pietiekami daudz fakts un apstākļu, lai tā varētu interpretēt attiecīgos Savienības tiesību aktus un sniegt lietderīgu atbildi uz uzdoto jautājumu.
- 33 Šādos apstākļos jāuzskata, ka lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemami.

Par lietas būtību

- 34 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka tām pretrunā ir tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā izskatāmais, atbilstoši kuram uzņēmumam, kas nodrošina elektronisko komunikāciju pakalpojumu vai tīklu, ir jāmaksā maksājums, kurš paredzēts, lai segtu visas VPI izmaksas, kuras nesedz valsts, un kura apmērs tiek noteikts, ņemot vērā attiecīgo uzņēmumu ieņēmumus.
- 35 Saistībā ar minēto jānorāda, ka atļauju izsniegšanas direktīvā ir iekļauti ne tikai noteikumi par vispārējo atļauju piešķiršanas procedūrām vai radiofrekvenču vai numuru izmantošanas tiesībām un to saturu, bet arī noteikumi par maksājumu, kas saistīti ar šīm procedūrām un kurus dalībvalstis var uzlikt komunikāciju pakalpojumu jomā strādājošiem uzņēmumiem, raksturu un apmēru (pēc analogijas skat. 2003. gada 18. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-292/01 un C-293/01 *Albacom* un *Infostrada*, *Recueil*, I-9449. lpp., 35. un 36. punkts; 2011. gada 21. jūlija spriedumu lietā C-284/10 *Telefónica de España*, Krājums, I-6991. lpp., 18. punkts, kā arī 2013. gada 27. jūnija spriedumu lietā C-71/12 *Vodafone Malta* un *Mobisle Communications*, 20. punkts).

- 36 Ar atļauju piešķiršanas direktīvas noteikumiem radītajam tiesiskajam regulējumam, kas garantē tiesības nodrošināt elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus, nebūtu nekādas nozīmes, ja dalībvalstīm būtu tiesības brīvi noteikt šīs jomas uzņēmumu maksājumus (pēc analogijas skat. iepriekš minētos spriedumus apvienotajās lietās *Albacom* un *Infostrada*, 38. punkts, kā arī lietā *Telefónica de España*, 19. punkts).
- 37 Noteikumi par administratīvajiem maksājumiem, kas tiek piemēroti uzņēmumiem, kuri nodrošina pakalpojumu vai tīklu, lai segtu VPI darbības, pārvaldot atļauju izsniegšanas sistēmu un piešķirot izmantošanas tiesības, ir paredzēti atļauju izsniegšanas direktīvas 12. pantā, kurā ar iesniedzējtiesas minētās Direktīvas 2009/140 noteikumiem nav veikti nekādi grozījumi.
- 38 No atļauju izsniegšanas direktīvas 12. panta 1. punkta a) apakšpunkta noteikumiem izriet, ka dalībvalstis uzņēmumiem, kas nodrošina pakalpojumu vai tīklu saskaņā ar vispārējo atļauju izsniegšanu, vai uzņēmumiem, kuriem ir piešķirtas radiofrekvenču vai numuru izmantošanas tiesības, var piemērot tikai tās administratīvās izmaksas, kas radīsies 6. panta 2. punktā minētās vispārēju atļauju izsniegšanas programmas, izmantošanas tiesību un īpašu pienākumu pārvaldē, kontrolē un ieviešanā, kas var iekļaut izmaksas starptautiskai sadarbībai, saskaņošanai un standartizēšanai, tirgus analīzei, izpildes pārraudzībai un citai tirgus kontrolei, kā arī reglamentējošo darbu, kas saistīts ar sekundāro tiesību aktu un administratīvo lēmumu, tādu kā lēmumi par piekļuvi un savstarpēju savienojumu, sagatavošanai un ieviešanai.
- 39 Šie maksājumi drīkst attiekties tikai uz izmaksām, kas saistītas ar iepriekšējā punktā minētajām darbībām, bet ne uz izdevumiem, kas ir saistīti ar citiem uzdevumiem (pēc analogijas skat. 2006. gada 19. septembra spriedumu apvienotajās lietās *C-392/04* un *C-422/04* *Vācija* un *Arcor*, Krājums, I-8559. lpp., 29., 32., 34. un 35. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Telefónica de España*, 23. punkts).
- 40 Tādējādi, kā to norāda arī iesniedzējtiesa, saskaņā ar atļauju izsniegšanas direktīvas 12. pantu piemēroto maksājumu mērķis nav visa veida VPI radušos administratīvo izmaksu segšana.
- 41 Turklāt atļauju izsniegšanas direktīvā nav paredzēts ne tas, kā nosakāms saskaņā ar 12. pantu piemērojamo administratīvo maksājumu apmērs, ne arī šo maksājumu iekasēšanas veids. Tādējādi, pirmkārt, no minētās direktīvas 12. panta 2. punkta, lasot to saistībā ar šīs pašas direktīvas preambulas 30. apsvērumu, izriet, ka minētajiem maksājumiem būtu jāsedz tikai reālās administratīvās izmaksas, kas rodas no šī sprieduma 38. punktā minēto darbību veikšanas, un tām jābūt samērīgām ar izmaksām. Tādējādi dalībvalstu gūtie ieņēmumi, saņemot aplūkojamo maksājumu, nedrīkst būt lielāki par kopējiem ar šīm darbībām saistītajiem izdevumiem (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Telefónica de España*, 27. punkts). Otrkārt, atļauju izsniegšanas direktīvas 12. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka dalībvalstīm minētie maksājumi uzņēmumu starpā ir jāsadala objektīvi, caurskatāmi un samērīgi.
- 42 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka dalībvalstis uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju pakalpojumu vai tīklu, var noteikt maksājumu, lai segtu VPI izdevumus, ar nosacījumu, ka šis maksājums ir paredzēts tikai tam, lai segtu izmaksas, kas saistītas ar atļauju izsniegšanas direktīvas 12. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētajām darbībām, ka gūtie ieņēmumi no konkrētā maksājuma nav lielāki par kopējiem ar šīm darbībām saistītajiem izdevumiem un ka šis maksājums tiek sadalīts starp uzņēmumiem objektīvi, caurskatāmi un samērīgi; šis fakts ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 43 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka atļauju direktīvas 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamattiesvedībā izskatāmais, saskaņā ar kuru uzņēmumiem, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju pakalpojumu vai tīklu, var tikt uzlikts maksājums, lai segtu VPI izdevumus, ar nosacījumu, ka šis maksājums ir paredzēts tikai tam, lai segtu izmaksas, kas saistītas ar konkrētā panta 1. punkta

a) apakšpunktā minētajām darbībām, ka gūtie ieņēmumi no konkrētā maksājuma nav lielāki par kopējiem ar šīm darbībām saistītajiem izdevumiem un ka šis maksājums tiek sadalīts starp uzņēmumiem objektīvi, caurskatāmi un samērīgi; šis fakts ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ⁴⁴ Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

12. pants Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamattiesvedībā izskatāmais, saskaņā ar kuru uzņēmumiem, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju pakalpojumu vai tīklu, var tikt uzlikts maksājums, lai segtu valsts pārvaldes iestādes izdevumus, ar nosacījumu, ka šis maksājums ir paredzēts tikai tam, lai segtu izmaksas, kas saistītas ar konkrētā panta 1. punkta a) apakšpunktā minētajām darbībām, ka gūtie ieņēmumi no konkrētā maksājuma nav lielāki par kopējiem ar šīm darbībām saistītajiem izdevumiem un ka šis maksājums tiek sadalīts starp uzņēmumiem objektīvi, caurskatāmi un samērīgi; šis fakts ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[Paraksti]